

popolnoma utrditi in ko bo vse tako urejeno, kakor sam želi, tedaj nastopi. On je mož dejanja, dasi mehak kakor vosek in idealen kakor petnajstleten mladenič, pri vseh svojih izkušnjah. Takšnih mož nam je treba!“

„Res je,“ je pristavil Križaj.

„Sicer se mi pa danes neka reč zdi nekoliko čudna,“ je omenil Strel. „Glej, meni ni tako hitro zaupal svojega življenja. Mnogokrat sva bila skupaj, marsikaj sva prereševala in ukrenila, preden mi je nekega dne govoril tako, kakor je govoril tebi danes prvi dan, ko te je videl. Gotovo si napravil nanj posebno dober vtisk.“

„Morda pa je bilo zaradi tebe,“ je pripomnil Križaj. „Pozna te natančno, in ko je videl, da sem tvoj prijatelj, se mu je zbudilo zaradi tega nehote tudi zaupanje do mene.“

Umolknila sta ter hodila dalje. Ko sta prišla na ovinek, so se zasvetile skozi kostanje luči Polajeve gostilne.

Križaju se je nehote ustavila noga, in ozrl se je tja gori. Zazibala se je na durih senca, zazdelo se mu je, da je Milena. A hkratu z njo mu je stopila v spomin tudi Marica.

Stresel je glavo, pogledal še enkrat pod kostanje ter odhitel za tovarišem. —

(Dalje prihodnjič.)

Janko Glaser:

Pa kaj? ...

Pa kaj bi s solzami pri nas?
Pa kaj bi žalosten obraz?

Prišla je tod, odšla je tod
in spet je prazna bela pot —

a še je vroča moja kri
in zdravja polna in moči —

in odpovsod gre pot drugam,
doklér je človek zdrav in sam!

